

Muzeologie mi nabízí širší možnost uplatnění, říká Filip Šimek ze Slovenska

OPAVA – Jít studovat do Česka bylo pro Slováka Filipa Šimka otázkou rozumu. Česká republika byla pro něj sice zahraničí, ale blízké, Slovensku velmi podobné a zároveň jiné. A je tu i další věc: „Slovenské univerzity, alespoň z toho, co jsem viděl a slyšel, mi přišly špatné a věděl jsem, že tam nechci zůstat. Také jsem si netroufal například na anglické univerzity, takže Česko vypadalo jako nejlepší možnost. Není tak daleko a není tak drahé,“ říká o své volbě studia Filip.

Důvody, proč se člověk rozhodne jet studovat za hranice, mohou být různé. Vedle samotného vzdělání to může být prostá touha po poznání, jak to v cizí zemi chodí. V našem miniseriálu na stránkách inovin Vás seznámíme s některými z těch, kteří si Slezskou univerzitu v Opavě vybrali jako svou Alma Mater.

PŘÍSTĚ:

Marie Schumannová z Německa: Jsem ráda, že jsem tady, protože Slezská univerzita je taková osobní

Filip Šimek je studentem 1. ročníku v oboru Historie-muzeologie na Ústavu historických věd Filozoficko-přírodovědecké fakulty v Opavě. Maturitu získal na církevním gymnáziu s názvem Spojená škola Královnej pokoja v Žilině. Z tohoto města také pochází.

O Opavě jsem dřív nic netušil

Když už Filip nakouzl otázku peněz, nabízí se otázka, kolik ho vůbec studium v Opavě stojí. První reakce Filipa je ale trošku o něčem jiném, i když souvisejícím: „K penězům vztah nemám, ale české peníze mi nevyhovují. Proč tady nemůže být euro? Líbí se mi princip, když země mají stejnou měnu. Tady musím mít české koruny, které jsou nesmyslně velké, tak, že se mi nevlezou do peněženky, alespoň ty větší. A ty divné drobné? Padesátikorunové mince? Kdo to kdy viděl? Je to nezvyk,“ svěřuje se slovenský student a pak už odpovídá na vyřčenou otázku: „Všechno si přepočítávám. Některé potraviny tady asi jsou dražší, doma jsem nenakupoval, takže jsem tady byl trochu v šoku. Na standardní měsíc mi tu stačí pět tisíc, tedy i s cestou, když jedu domů jednou, a ubytování. Ale doma utrácím víc, třeba když vyrazíme s kamarády,“ vypočítává.

Zeptáme-li se, proč si Filip vybral právě Slezskou univerzitu, nejspíš nás nejprve svojí odpovědí překvapí: „Dříve jsem netušil, že nějaká Opava vůbec existuje,“ odpoví Filip a hned pokračuje: „ale kamarádka mi při mém rozmýšlení navrhla právě Opavu.“ Univerzita ve Slezsku mu prý nabídla přesně to, co hledal. „Při výběru oboru pro mě bylo důležité, aby to nebyl frekventovaný obor a aby poté byla možnost širšího uplatnění. Muzeologie mi taková přišla,“ svěřuje se student.

Po úspěšném složení zkoušek a nástupu na studium začal Opavu jako své nové působiště vnímat blíže. „Opava je skvělá, je to tady moc pěkné. Krásné budovy, člověk se tady opravdu cítí jako v univerzitním městě,“ říká Filip s tím, že nejvíc se mu líbí historická výstavní budova Slezského zemského muzea.

Univerzita na Slovensku? Spíše jak nemocnice z dob socialismu

Přestože Filip na Slovensku vysokou školu nestuduje, svůj názor na srovnání českého a slovenského terciárního školství má. „No, slovenské univerzity,“ usměje se nejprve a pokračuje: „třeba moji bývalí spolužáci. Devadesát procent z nich vzali na práva do Banské Bystrice. I ty, kdo čtyři roky procházeli se čtyřkami. Navíc, univerzity u nás mi vzhledově přijdou takové ještě socialistické – mám zážitek z toho, když jsem byl na dnu otevřených dveří na univerzitě v Banské Bystrici. Když jsem vešel dovnitř, myslel jsem si, že je to zlý vtíp. Ta univerzita vypadá jako stará socialistická nemocnice, nemocniční chodby, navíc tam na chodbě problikávala žárovka... Divil jsem se. Asi jsem měl moc vysoké představy, protože jsem viděl sestřinu školu – její univerzita je bývalý zámek. A tak jsem čekal akademické prostředí, místo toho přišel šok,“ uzavřel Filip Šimek tuto kapitolu.

Mezi Opavou a jeho bydlištěm Žilinou je vzdálenost necelých 140 kilometrů. Jak jeho studium mimo Slovenskou republiku vnímají rodiče a jak často vlastně jezdí domů? „Rodiče věděli, že odjedu, takže to vzali v pohodě. A Česká republika je blízko. Navíc moje starší sestra je skoro každý měsíc na jiném kontinentu. Teď je momentálně na Erasmu v Belgii, před půl rokem byla v Číně. Domů jezdím jednou měsíčně, někdy dvakrát za měsíc,“ svěřil se budoucí muzeolog.

Studium беру globálně

V souvislosti se zahraničními studenty na univerzitě se dere na jazyk otázka, zda nejsou nějak limitováni, například jazykově. Co na to Filip? „Už jsem nad tím uvažoval a byl jsem se dokonce zeptat jednoho pedagoga, jestli nebude vadit, že píšu ve slovenštině. Odpověděl, že

mu to vůbec nevadí, a začal se smát, že to byla chyba, že jsme se rozdělili. Takže jsem se rozhodl brát to globálně. Možná časem bude moje čeština lepší," zamýšlí se nad problémem Filip a po krátké úvaze pokračuje: „Spíš jsou lidé nadšení, že slyší slovenštinu. Takže právě naopak, někdy je to možná výhoda. Jedinou nevýhodou je, že mi občas nerozumí spolubydlíci na koleji.“

Na fakultě se už Filip potkal s dalšími Slováky, ale na muzeologii je momentálně jediný. Češi mu přijdou zajímaví, takoví otevřenější, mají "svojský" (jedinečný) smysl pro humor. Přesto ale má jeho pobyt za hranicemi jeden efekt - uvědomuje si intenzivněji svůj původ: „Až teď, když jsem pryč, si uvědomuju, že moje město má pro mě nějakou hodnotu. Slovensko se mi, co se týče kultury, zvyků a jazyka, líbí. Zatím sám nevím, co dál. Než dostuduji, rád bych ještě do Rakouska na Erasmus. Debaty o budoucnosti jsou často zbytečné, protože to dopadne jinak. Ideální případ je dostudovat obor, pak cestovat a skončit někde úplně jinde. Líbila by se mi představa pracovat jako konzervátor-restaurátor, ale dělá mi problém chemie, ta mi nikdy moc nešla."

VIZITKA

Filip Šimek, 20 let, bydliště Žilina

student 1. ročníku v oboru Historie-muzeologie

Co ho baví: To, co nemusí. Třeba rozeznávat druhy dřeva podle jeho struktury.

Co má rád: Jazyky. Ruštinu a němčinu se učil přes léto. Ví, že čím víc jazyků zná, tím lépe.

Co čte: Nejoblíbenější knihou je určitě Bible. Miluje také Dostojevského Dům smrti nebo Steinbecka a jeho Hrozny hněvu.